

Kā mūsu laikrakstā īsumā jau ziņots, 14. maijā Augustdorfas novietnē uzveda igauņu rakstnieka H. Raudzēpa komēdiju 5 cēlienos Mārtiņciems, aktiera Edgara Podisa režijā. Zinot, cik sarežģīts un smags ir skatuves darbs, cik daudz tas prasa zināšanu, pašai dziedāšanu, drosmes un pūli, jāsaprot, ka izrāde sagādāja vispatīkamāko pārsteigumu, ievērojami atbilstot teātra mākslas prasībām: ansambļa spēlei, labi tvertiem, spēcīgiem, līdz galam izturētiem raksturiem un pat ļoti veikliem dialogiem. Tas liecina ne vien labu režiju, bet arī to, ka E. Podisam izdevies saistīt ansambli tiešām apdāvinātus tēlotājus. Paturot lielo mīlestību un pienākuma sajūtu pret skatuves darbu, no ansambļa ar laiku varētu izveidoties labs teātris.

Še jāpiemin, ka liels palīgspēks ir Augustdorfas ģimnazija, kuras direktors un audzinātāji nav lieguši saviem audzēkņiem un audzēknēm stāties rampas gaismā. Arī šinī izrādē piedalījās dažas ģimnazijas audzēknes. Bet kā arvien — nav laba, bez jauna, un kaut kam arvien jāpietriekst. Tā pilnīgi neiespējami Augustdorfas dramatiskajā kopā ir atrisināt skatuves ietērpa jautājumu. Nolikta ir pilna ar atstātajiem Mērbekas teātra materiāliem, bet nav skatuves gleznotāja, kas vēlētos uzņemt pūles un kaut drusku pielikt roku pie skatuves ietērpa. Tā cēlieni rit tā pašā vecu vecā prospekta priekšā, kuru pazīstam jau no daudzajām senāk redzētajām izrādēm. Tā tas būs arī turpmāk, ja vien nākošās lugas neprasis apnikušo prospektu nomainīt pret nedaudzajām drapērijām, kas vēl palikušas krājumā. Varbūt, notiks

brīnums, un atradīsies kāds jauns talants, vai arī tie, kas jau šodien varētu nākt šiem čaklajiem laudim palīgā, pēkšņi kļūs ideālisti. Cerams, ka E. Podisam ar savu ideālismu, lielo enerģiju un pašai dziedāšanu izdosies ar laiku pārliecināt un aizraut vēl daudzus, un topošais teātris nekautrējoties varēs atvērt savu priekškaru.

Atsevišķo tēlotāju uzdevums — tikt galā ar lugas spēcīgajiem raksturiem — nebija vieglais. Pirmo gribas minēt Elzu Pauliņu — Maijas lomā. Šī tēlotāja jau agrāk citos ansambļos uzrādījusi labas raksturotājas spējas. Viņas Maija bija interesants, nianšu bagāts, mākslinieciskās robežās ieturēts raksturs. Liekas, ka skatuve Pauliņai vairs nesagādā sevišķas grūtības. Tāpat, vērojot H. Cināti Edes lomā un atceroties iepriekšējā lugā redzēto raksturu, jātic viņas skatuviskajām dotībām. M. Rituma — Minnas Karašas lomā godam izturēja savu raksturu, kaut gan pēdējā cēlienā šī loma ir ciets rieksts pat piedzīvojušai aktrisei. Ausma Robiņa — draiškīgā, izlaistā Silvija — patiesa, simpātiska, kaut gan vēl mazliet pakautra un nebrīva. Bet līdz ar turpmāko darbu pamazām zudīs arī nebrīvības sajūta. Valija Valdmane — Marijas lomā no jauna pierādīja savas labās skatuviskās dotības. Vērojot viņu lomās un dzirdot, kā viņa skandē dzeju, gribas apgalvot, ka ar laiku tur latviešu skatuvei izaugs labs spēks. E. Bronackite, būdama lietuviete, ar prieku nāca talkā latviešu ansamblim, jauki notēlodama mazo Emmas lomiņu. Ļoti interesantu raksturu sniedza R. Sedlīņš kalpa Anša lomā. Imants Bernšteins, kas Latvijā sāka savas skatuves gaitas Ceļojošā te-

ātrī, kūpina savu sapņu pīpi arī trimdā. Viņa labsirdīgais, mazliet bramaņīgais, šķelmīgais večuks Juris Lūciņš bija atradis sev pareizo veidotāju. J. Zaļkalns — kādreizējais rež. Jurovska audzēknis — Jāņa lomā ar savu tīkamo ārieni, vienkāršo, brīvo tēlojumu, liek ticēt, ka vairs nebūs problēma, kur nākošajās lugās atrast jaunu mīlētāju. Alfreds Šternbergs, kas jau vairākkārt spēlējis vairāku mūsu režisoru vadībā, Ādama Vējiņa lomā atkal pierādīja savas labās raksturotāja spējas. Beidzot pats režisors Edg. Podiņš — Jāka Platā lomā. Ar savu dižo augumu, sonoro balsi, simpātisko personību, skatuvisko temperamentu un smalki niansēto tēlojumu viņš savā lomā vēl ilgi paliks mūsu atmiņā.

Lai jaukajam ansamblim mīļš palīdzies par izrādi un lielo darba prieku.

Marianna Zile